במדינה

(המשך מעמוד 22)

מוד במיסדר־זיהוי? חסרים לנו אנשים."

החברה ביקשו קודם לדעת במה הענין.

„סתם רמאות קטנה. אחד שכר רכב בחנין גרחנברג, על שם מזוייף, ואחר־כך מכר אותו. מוכנים?"

ראשון קפץ שלמה בורנשטיין בן ה־36. שלמה אהב תמיד את הצדדים המסעירים בחיים. עבודתו, כאח רחמן בבית־חולים הדסה בתל־אביב, לא סיפקה לו כנראה די ממירוץ זה.

הוא נילווה אל הבלשים. כמוהו ראו וכן עשו עוד שניים מהחברה.

פרצוף תמים. בבניין המטה הצפוני עמדה כבר שורה של ממתינים. השלושה הצטרפו אליה.

סקיד של חברת השכרת־הרכב התחיל חולף על פני המיסדר. הוא עבר על כולם בריפרוף, נעצר מול פרצופו התמים של שלמה. בלי היהוהר נוסף, תקע אצבע מאשימה בחוטמו של המיתנדב המזועזע.

„זהו! אפילו בחושך הייתי מכיר אותו!"

תדהמה רגעית, ההמיסדר פוצץ. שני חבריו של שלמה פרצו בצחוק־אימים.

שלמה לא צחק כל־כך. החברה האמינו אמנם בחפותו המוחלטת, אבל המישטרה השתכנעה בכך רק לאחר חקירה רצינית עד כדי גיחוך.

„חסל סדר התנדבויות," סיכם שלמה.

ישראלים בחו"ל

חיפוש יסודי

ישראלי באירופה צריך גם מזל כדי לזכות בביטחון.

בנמל־התעופה של קופנהגן הדגיעה דיילת ברמקול כי כל נוסעיו של מטוס, העומד לטוס לפלמה דה מיורקה, מתבקשים לעלות למטוס. מכיוון שלפי הרשימות שבידיה היו כל הנוסעים במטוס דנים, הסתפקה הדיילת במסירת ההודעה בשפה הדנית.

אותו זמן ישב במעדת נמל־התעופה הגרפיקאי הישראלי יוסף („ג'קסי") ג'קסון, המתין למטוס הספרדי שיקח אותו למיורקה. מכיוון שהדיווק אינו התכונה הבולטת של שירותי התעופה הספרדים, איחר המטוס להמריא במספר שעות. ומכיוון שג'קסי אינו שולט בשפה הדנית, לא ידע שמטוסו עומד להמריא. הוא הבחין בכך רק שעה שמנועי המטוס כבר הותנעו, רץ כל עוד נפשו בו לעבר המטוס על המסלול.

חשד מבוסס. כאשר ראתה דיילת המטוס את הנוסע האחרון מגיע בריצה אל המטוס טרם המראתו, החליטה שמשהו אינו כשורה. מה שביסס את חשדותיה היתה העובדה שברשימת הנוסעים של המטוס היתה רשומה גם נוסעת ישראלית שלא הגיעה למטוס ולא הודיעה על ביטול טיסתה. היא מיהרה למסור על כך לקברניט.

היה זה זמן קצר אחרי טבח מינכן. הקברניט הספרדי החליט לא להסתכן. הוא יצא מתאו, ניגש אל הנוסע שזה עתה התישב בכסאו וביקש את דרכונו. כאשר הושט לעברו דרכון ישראלי חשכו עיניו. עכשיו היה ברור שמשהו חמור עומד להתרחש בטיסה זו למיורקה.

הקברניט חזר לתאו, כיבה את מנועי המטוס, כינס את כל אנשי הצוות. אחרי התיעצות קצרה ביקש מג'קסי לדדת מהמטוס לביקורת. הוא הצטרף אליו כשסבלי הנמל הוציאו מבטן המטוס את כל מטען הנוסעים כדי להגיע למזוודתו של הישראלי החשוד.

אקדח במזוודה. בעוד הוא מוקף בסמליה גדולה של אנשי צוות, סבלים, אנשי המשטרה הדנית וסתם סקרנים, הובל ג'קסון אל תחנת המשטרה בטרמינל. שם ביקשוהו באדיבות להתפשט, ערכו בדיקה מדוקדקת וקפדנית על גופו, בחפציו ובמטען־היד שלו.

„אתה צריך להבין," התנצל הקפטן הספרדי, „כל יום חוטפים מטוסים." הוא לא ידע בדיוק מה ההבדל בין יהודים וערבים, וכשלא נמצא דבר בחפציו של הנוסע הישראלי, הציע לו כפיצוי לעבור למחלקה הראשונה.

כאשר חזר ג'קסי למטוס, קיבלוהו שאר הנוסעים — כולם דנים טהורים — במחיאות כפיים סוערות.

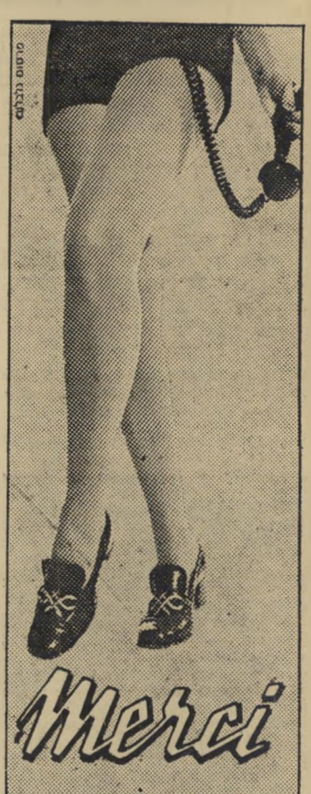

מאיש זה נגד

„כ? פעם אני חולם בלילה שאני שם, בבית־הסוהר. ואני מתעורר בהלה, ומגלה לשמחתי שאני בבית, במיטה שלי."

שנה שלמה לא היה אברהם זהבי במיטתו. הוא היה בן 22 כשנעצר — ובן 23 כששוחרר. שנה שלמה חיכה ליום בו פסק השופט: „אתה זכאי."

„איך אפשר ככה?" תוהה זהבי בשקט. „מה זה סתם לעצור בן־אדם? אם רוצים, הם יכולים הרי לעצור כל אדם היום. חושדים ועוצרים. כמה שתצעק, לא יעזור לך."

מי כמוהו צריך לדעת. שנה תמימה צעק שהוא חף מפשע — ההדבר לא עזר לו.

גם כיום, לאחר שהסיוט חלף, זוכר אברהם, מכונאי־רכב, תושב רמת־ישראל שבמזרח תל־אביב, כל פרט.

הוא זוכר כיצד זה התחיל: „באו שוטרים, עצרו אותי בבית. אמרו לי, שאני חשוד. לא אמרו על מה. רק כשהביאו אותי לנפה הצפונית, אמרו לי, בעירית שוד. „שאלתי מה, מו, מי, איזה שוד, אמרו לי — טוב. יש לך אליבי? איפה היית? מה עשית?

„לקחו אותי לבית־משפט, הכניסו אותי לאיזה חדר. ישבה שם אשה. השוטרים שהיו על ידה הצביעו לעברי. אמרו לי, תעמוד. עמדתי. האשה אמרה: ‚כן, אותו אני ראיתי,' וזה הכל."

הקלסתרון

של השודד ש' הורכב על־ידי מומחה המישטרה על־פי תיאורה של עדת הראייה. בתמונה משמאל: אברהם זהבי, שאותו זיהתה העדה כאיש שראתה. על מידת הדמיון בין התיאור לאיש החי, ניסח ויכוח חריף בבית־המישפט.

זה לא היה הכל. זו היתה רק ההתחלה.

האשה היתה נעמי פלד, מורה צעירה המתגוררת ברחוב טרומן ברמת־גן.

ארבעה ימים לפני כן, היא היתה בדרכה להחזיר את בנה מהגנון, בצהרי היום, כאשר ראתה משהו חשוד.

היא ראתה מכונית כרמל עוצרת לפני הכניסה לחנייה. השמורה לדיירי ביתה שלה. הנהג, ראתה נעמי, לא הכיר את המכונית. הוא התקשה בהחלפת המהלכים, ורק לאחר חריקות מרובות הצליח לתמרן את המכונית לחנייה.

נעמי הבחינה שהנהג היה נרגש מאוד, בצורה בלתי רגילה. היא ראתה גם מיד שגם הוא וגם המכונית אינם שייכים לבית, למרות שחנה במקום המיועד לדיירים.

הנהג יצא מהמכונית, עלה על קסנוע שעמד בסמוך, ונעלם.

שוד בצהרי היום

„ותו רגע, לא ידעה נעמי פלד שהיא צופה בשודד הנמלט ממקום השוד.

היא גם לא ידעה שדקות ספורות קודם לכן, בשעה 12 ורבע בדיוק, עצרה מכונית כרמל צבאית גנובה בפתח סניף בנק אגודת־ישראל בבני־ברק, וממנה פרצו שני שודדים רעולי־פנים וחמושים בקלצ'ניקוב ואקדח. תוך דקות, הם פרצו בחזרה למכוניתם, שאובטחה על־ידי שודד שלישי, נמלטו עם שלל של 95 אלף ל"י.

נמלטו — ונעלמו. עד היום לא הצליחה המשטרה לפענח את השוד.